

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal v neveřejném zasedání konaném dne 30. března 2022 odvolání obžalovaných **1. Ing. Štěpána K., narozeného xxx, 2. Ing. Jaroslava J., narozeného xxx, 3. Václava V., narozeného xxx, 4. Ing. Salome S., narozené xxx, 5. Ing. Petra K., narozeného xxx, 6. Bohumíra K., narozeného xxx, 7. Ing. Jaroslava K., narozeného xxx, 8. Ondřeje H., narozeného xxx, 9. Ing. Václava M., narozeného xxx, 10. Pavla K., narozeného xxx, a 11. Bedřicha B., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 16. 9. 2021, č.j. 1 T 127/2018-2187, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaných Ing. Štěpána K., Ing. Jaroslava J., Václava V., Ing. Salome S., Ing. Petra K., Bohumíra K., Ing. Jaroslava K., Ondřeje H., Ing. Václava M., Pavla K. a Bedřicha B. napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc vrací soudu I. stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

II.

Podle § 262 trestního řádu se **nařizuje**, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 16. 9. 2021, č.j. 1 T 127/2018-2187, byli obžalovaní Ing. Štěpán K. a Ing. Jaroslav J. pod body 1a) – 1i) výroku uznání shodně vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku (dále jen „TrZ“). Obžalovaní Václav V. pod bodem 1a), Ing. Salome S. pod bodem 1b), Ing. Petr K. pod bodem 1c), Bohumír K. pod bodem 1d), Ing. Jaroslav K. pod bodem 1e), Ondřej H. pod bodem 1f), Ing. Václav M. pod bodem 1g), Pavel K. pod bodem 1h) a Bedřich B. pod bodem 1i) výroku byli uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ.
2. Trestné činnosti se měli dopustit tím, že
 - 1) *Ing. Štěpán K. jako předseda představenstva společnosti VaK Bruntál a.s., IČ 476 75 861, sídlem Bruntál, Trž. Práce 1445/42 (dále jen „Společnosti“) nedbal svých povinností jednat s péčí řádného hospodáře vyplývajících z § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku resp. § 159 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, a*

Ing. Jaroslav J. jako ředitel Společnosti, jenž byl podle manažerské smlouvy ze dne 3. 8. 2007 a jejích příloh povinen hájit zájmy Společnosti, dále byl povinen počínat si tak, aby byl zajištěn prospěch Společnosti a nevznikla

ji škoda či ztráta ušlého zisku, ačkoli jim byl znám důvod, pro který představenstvo Společnosti navrhlo na Valné hromadě akcionářů Společnosti konané dne 10. 6. 2010 způsob odměňování členů představenstva a dozorčí rady Společnosti tak, aby odpovídal zákonnému zákažu odměňování osob vykonávajících funkci člena zastupitelstva územně samosprávného celku nebo funkci starosty, případně místostarosty, pro jejíž výkon byli dlouhodobě uvolněni, upravenému v § 5 odst. 2 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), a tento návrh Valná hromada akcionářů Společnosti dne 10. 6. 2010 schválila, díky čemuž nebyly členům orgánů, kteří tuto podmínku splnili, odměny v období od 10. 6. 2010 do 16. 6. 2011 skutečně vypláceny, zatímco ostatní členové představenstva a dozorčí rady odměny pobírali, v roce 2011 Ing. Jaroslav K. a Ing. Štěpán K., přestože byli výslovně upozorněni na schůzce před konáním 156. jednání představenstva Společnosti Mgr. Ondřejem B., jenž byl od roku 2005 externím právním poradcem Společnosti, že zákonná úprava zůstala nedotčena, navrhli dne 7. 6. 2011 na 156. jednání představenstva Společnosti změnu způsobu odměňování tak, že omezení vyplácení odměn vypustili, a přestože si byli neoprávněnosti vědomi, nechali na základě schváleného návrhu Valnou hromadou akcionářů společnosti konané dne 16. 6. 2011 vyplácet odměny členům, kteří zároveň působili jako dlouhodobě uvolnění funkcionáři měst a obcí z okresu Bruntál, které jsou akcionáři Společnosti, ve smyslu § 2 písm. m) zákona o střetu zájmů, s odůvodněním, že tyto osoby nezastupují obce a města, ale sami sebe, v důsledku čehož nechali neoprávněně vyplácet od července 2011 do května 2015 Václavu V., Ing. Salome S., Ing. Petru K., Bohumíru K., Ing. Jaroslavu K., Ondřeji H., Ing. Václavu M., Pavlu K. a Bedřichu B. pravidelné odměny za činnost v orgánech Společnosti, a to za výkon funkce člena představenstva 6 000 Kč měsíčně, za výkon funkce místopředsedy představenstva 6 500 Kč měsíčně a za výkon funkce člena dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně, přičemž za uvedenou dobu dosáhly neoprávněně vyplacené odměny včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob celkové částky 2 047 750 Kč, přičemž Václav V., Ing. Salome S., Ing. Petr K., Bohumír K., Ing. Jaroslav K., Ondřej H., Ing. Václav M., Pavel K. a Bedřich B., kteří jsou jako členové představenstva resp. dozorčí rady Společnosti s odkazem na § 194 odst. 5 a § 200 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku a § 159 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, povinni při výkonu funkce jednat s péčí řádného hospodáře, si tyto odměny nechali vyplácet, přestože je to v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o střetu zájmů, ve znění novel 281/2009 Sb., 167/2012 Sb., 503/2012 Sb., 131/2015 Sb., když podle § 2 písm. m) citovaného zákona jsou přímo vyjmenováni jako veřejní funkcionáři, kterých se tento zákaž týká, v rozporu s uvedenými povinnostmi, které byly rovněž zahrnuty ve smlouvách o výkonu jejich funkce, neuvědomili odpovědné osoby Společnosti o vlastním střetu zájmů a o tom, že jim odměny za výkon uvedených funkcí nenáleží, a takto pobírali:

a) Václav V.

od září 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 237 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 20. 6. 2005 a od 31. 10. 2006 do současnosti zastává funkci starosty obce Světlá Hora,

b) Ing. Salome S.

od července 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 261 000 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byla jako členka dozorčí rady zvolena na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od listopadu 2002 do současnosti zastává funkci starostky obce Zátor,

c) Ing. Petr K.

od září 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi představenstva vykonávající funkci místopředsedy představenstva ve výši 6 500 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 308 750 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen představenstva zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od listopadu 2002 vykonával funkci starosty města Rýmařov,

d) Bohumír K.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 202 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 20. 6. 2005 a od listopadu 2006 do listopadu 2014 zastával funkci starosty města Břidličná,

e) Ing. Jaroslav K.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 202 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od dubna 2004 zastával funkci místostarosty města Rýmařov,

f) Ondřej H.

od července 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 237 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 16. 6. 2009 a od roku 2006 do současnosti zastává funkci starosty obce Malá Morávka,

g) Ing. Václav M.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi představenstva ve výši 6 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 243 000 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen představenstva zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 16. 6. 2011 a od roku 2007 do 4. 11. 2014 zastával funkci 2. místostarosty města Bruntál,

h) Pavel K.

od června 2012 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 177 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 19. 6. 2012 a od listopadu 2020 do současnosti zastává funkci starosty obce Dolní Moravice,

i) Bedřich B.

od června 2012 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 177 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 19. 6. 2012 a od roku 2010 do současnosti zastával funkci starosty obce Leskovec nad Moravicí.

3. Za tuto trestnou činnost byl uložen obžalovanému **Ing. Štěpánu K.** podle § 220 odstavec 2 TrZ trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Dále byl obžalovanému podle § 67 odstavec 2 písmeno a) TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
4. Obžalovanému **Ing. Jaroslavu J.** byl podle § 220 odstavec 2 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 67 odstavec 2 písmeno a) TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce osoby odpovědné za spravování a opatrování cizího majetku a výkonu manažerského řízení cizího podnikatelského subjektu v trvání 3 roků.

5. Obžalovanému **Václavu V.** byl uložen podle § 220 odstavec 1 TrZ trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1 TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl uložen obžalovanému rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
6. Obžalované **Ing. Salome S.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále jí byl uložen podle § 67 odstavec 1 TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl rovněž uložen obžalované trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
7. Obžalovanému **Ing. Petru K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále mu byl uložen podle § 67 odstavec 1 TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ dále byl obžalovanému uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
8. Obžalovanému **Bohumíru K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
9. Obžalovanému **Ing. Jaroslavu K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl rovněž uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
10. Obžalovanému **Ondřeji H.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1 TrZ, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl obžalovanému rovněž uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
11. Obžalovanému **Ing. Václavu M.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen rovněž peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000

Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.

12. Obžalovanému **Pavlu K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen rovněž peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
13. Obžalovanému **Bedřichu B.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
14. Rozsudek soudu prvního stupně napadli obžalovaní Ing. Štěpán K., Ing. Jaroslav J., Václav V., Ing. Salome S., Ing. Petr K., Bohumír K., Ing. Jaroslav K., Ondřej H., Ing. Václav M., Pavel K. a Bedřich B. včas podanými odvoláními, které obžalovaní písemně odůvodnili prostřednictvím svých obhájců. Obžalovaní svá odvolání směřují primárně do výroků o vině a tedy i do výroku o trestu.
15. Obžalovaný Ing. Štěpán K. podal odvolání ihned po vyhlášení rozsudku u hlavního líčení (č.l. 2184v) a následně je odůvodnil písemně prostřednictvím svého obhájce Mgr. Jiřího Ježka (č.l. 2207-2208). Zdůraznil, že se jedná již o třetí rozsudek okresního soudu v této trestní věci, když první dva byly zrušeny Krajským soudem v Ostravě, přičemž tento rozsudek trpí ještě těžšími vadami než rozsudek dřívější. Předně obžalovaný namítá, že písemné vyhotovení rozsudku neodpovídá tomu, jak byl rozsudek vyhlášen, respektive poukazuje na neobvyklý průběh jeho vyhlášení, kdy soudkyně se při vyhlášení dopustila několika chyb (například uvedla nesprávné datum narození jednoho z obžalovaných, opětovně nesprávně označila jeho funkci), na což reagoval přítomný státní zástupce, který soudkyni upozornil na některé z chyb, jichž se dopustila a po procesu zjišťování, kdy je onen obžalovaný vlastně narozen, a co bylo čteno, soudkyně prohlásila, že chybné údaje tedy opravuje a pokračovala ve vyhlášení rozsudku. Některé další chyby v textu zůstaly. Ve skutkové větě se tak objevuje nová postava Ing. Jaroslav K. (viz strana 2 rozsudku), kdy patrně jde o spojení jmen Ing. Jaroslav J. a Ing. Petr K. a dále na čtvrté straně se konstatuje, že obžalovaní 3. – 11. „*porušili podle zákona jim uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a tím jinému způsobili škodu nikoliv nepatrnou*“. Jelikož valná většina textu napadeného rozsudku je kopií rozsudku předchozího, je odvolatel toho názoru, že tyto úpravy musely být v úpravě textu záměrně provedeny; důvod těchto změn obhajobě uniká. Dále se poukazuje, že u obžalovaných Ing. Petra K. a Ing. Jaroslava K. chybí u vymezení „jejich“ části skutkové věty [na straně 3 rozsudku pod písmeny c) a e)] časový údaj dokdy vykonávali funkci starosty a místostarosty. Jedná se přitom o údaj podstatný, neboť dle názoru soudu právě v období, po které vykonávali tuto funkci, pobírali odměny příslušející členovi představenstva a členovi dozorcí rady neoprávněně.
16. Odvolatel akcentuje, že napadený rozsudek je kopií rozsudku předchozího a je rozšířen jen nepatrně, tudíž trpí i všemi vadami, kterými trpěl rozsudek předchozí. Pasáže, o které byl rozsudek „obohacen“ jsou navíc mnohdy nesrozumitelné (například pasáž v odstavci 21 „*Je tedy nepochybné, že obžalovaní jako osoby, které měly tuto povinnost, měly prioritně hájit zájmy měst a obcí, nikoliv zájmy své. Tato skutečnost vyplynula v podání trestního oznámení z řad občanů právě na obžalované již z této skutečnosti, že tyto občané neustále sledují vyřízení celé věci všech obžalovaných*.“ Z uvedených důvodů obžalovaný Ing. Štěpán K. odkázal obsahově na svá předchozí odvolání a stručně svou argumentaci shrnul následovně.

Především rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se nalézací soud opětovně nevypořádal s námitkami obhajoby. Neprovedl ani dokazování v rozsahu, který by mu umožňoval činit všechny skutkové závěry, které formuluje. Provedené důkazy nalézací soud nesprávně hodnotil, protože nemohou být správné ani jeho závěry skutkové. Rovněž právní posouzení věci učiněné okresním soudem je nesprávné. V otázce aplikace účinné lítosti ve smyslu § 33 TrZ jsou úvahy nalézacího soudu zčásti nesrozumitelné a zčásti nesprávné. Hodnocení dobrovolnosti jednání obžalovaných, kterým vrátili všechny peníze, je významné, ovšem nalézací soud k němu přistupuje vadně. Nalézacímu soudu se vytýká, že se nezabýval tím, kdy se obžalovaní dozvěděli o trestním řízení ani tím, odkdy mohli mít reálné obavy z trestního stíhání, ale akcentoval skutečnost, že „*V daném případě to nebyli obžalovaní, kteří učinili oznámení o trestném činu, ale občané, kteří poukazovali na protiprávní jednání obžalovaných.*“

17. V této souvislosti obžalovaný Ing. Štěpán K. zdůrazňuje, že již ve vyjádření k výsledkům přípravného řízení jeho obhájce odkazoval na Beckův komentář trestního zákoníku, konkrétně ustanovení § 33, v němž se uvádí: „*Podmínkou účinné lítosti ve všech případech (zamezení nebo napravení škodlivého následku, oznámení o trestném činu) je dobrovolné jednání pachatele. Pachatel jedná dobrovolně, jestliže splní podmínky účinné lítosti z vlastní vůle, u úmyslných trestných činů založené na vědomí možnosti uskutečnit trestnou činnost. Dobrovolnost podle § 33 vyjadřuje svobodné rozhodnutí pachatele, které svědčí o jeho pozitivním obratu ve vztahu k trestnému činu a k případným škodlivým následkům; jde o projev změny vnitřního postoje pachatele ke spáchanému trestnému činu (srov. SR 1999-3., č. 56 a přiměřeně též R 7/2007). Nezáleží zde tedy na pohnutce pachatele, kterou může být i obava z odhalení trestného činu a z trestních důsledků. Dobrovolnost jednání pachatele ve smyslu § 33 totiž není vyloučena jen proto, že pachatel jednal pod vlivem obecné obavy z možného trestního stíhání. Tato obava nijak nevylučuje dobrovolnost napravení škodlivého následku trestného činu. I jednání, které je motivováno snahou odvrátit trestní stíhání jednajících osoby, může být dobrovolné. ... Jestliže pachatel napravil škodlivý následek trestného činu v době, kdy mu z jeho hlediska bezprostředně ještě nebrozilo trestní stíhání, pak dobrovolnost jeho jednání ve smyslu § 33 není vyloučena, i když jednal obecně z obavy před trestním stíháním, avšak nikoliv pod vlivem konkrétně již brozícího nebo zahájeného trestního stíhání (srov. R 35/2001).*“
18. V podaném odvolání se obžalovaným poukazuje, že všichni obžalovaní vysvětlovali, že postupovali v dobré víře a dle rad advokáta. Ve chvíli, kdy o správnosti jejich postupu vznikly pochybnosti, raději uzavřeli dohody o narovnání, ve kterých vrátili všechny peníze. K vrácení do „původního stavu“ tedy došlo nikoliv pod tlakem trestního stíhání, ale v důsledku získání pochybností o řádnosti jejich postupu. Danou obhajobou, přestože byla podporována i provedenými důkazy a odpovídala i vývoji událostí v čase, se však nalézací soud nezabýval.
19. V neposlední řadě obžalovaný poukazuje, že se soud prvního stupně neřídil pokyny soudu odvolacího, které byly jasně formulovány v posledním kasačním usnesení. Obžalovaný neví, zda pokynům nalézací soud nevyhověl záměrně nebo proto, že toho nebyl schopen, ale v každém případě se domáhá, aby napadený rozsudek byl zrušen, a žádá, aby po jeho zrušení byla věc přikázána jinému soudci.
20. Obžalovaný Ing. Jaroslav J. odvolání písemně odůvodnil rovněž prostřednictvím svého obhájce Mgr. Jana Hlisty (č.l. 2210-2226). Rovněž tímto odvolatelem je konstatováno, že se jedná již o třetí rozhodnutí ve věci a přestože Krajský soud v Ostravě i v druhém zrušujícím rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vyložil, jakými vadami je zatížen druhý zrušený rozsudek v předmětné trestní věci a systematicky (v podstatě důkaz po důkaze) nalézacímu soudu uložil společně se závazným právním názorem, jak má jednotlivé nedostatky obsahového i hodnotícího charakteru u toho kterého provedeného (či opomenutého) důkazu napravit, jakými principy a zásadami se má přitom řídit, a to vše, aby vzniklo rozhodnutí pečlivě a logicky odůvodněné, které ob stojí jako zákonné a přezkoumatelné, nalézací soud takto nepostupoval, právním názorem odvolacího soudu

se neřídil, odůvodnění napadeného rozsudku v podstatě zkopíroval z nepřezkoumatelného a nezákonného odůvodnění v pořadí druhého zrušeného rozsudku a na jakékoliv kvalifikované hodnocení či srozumitelné závěry vysvětlující na základě čeho shledal jeho vinu, raději zcela rezignoval.

21. Obžalovaný dále poukazuje, že již ve skutkové větě se soud prvního stupně dopouští zcela nepochopitelného pochybení, když v obou předchozích zrušených rozsudcích správně označeného Ing. Jaroslava J. přejmenoval na Ing. Jaroslava K. a Ondřeje H. na Ondřeje H. Přitom nad těmito úpravami provedenými v napadeném rozsudku skutečně zůstává rozum stát, neboť soud prvního stupně dříve správně uvedená příjmení obžalovaných musel nutně vědomě a cíleně zkomolit. Obžalovaný nenachází žádné logické vysvětlení, jak nevědomky mohlo k takové chybě dojít, přičemž je přesvědčen o tom, že ke zkomolení příjmení došlo záměrně. Dále se v odvolání uvádí, že obdobné chyby se soud prvního stupně dopustil i při popisu skutků i u dalších obžalovaných. Na straně jedné sice napravil odvolacím soudem opakovaně vytýkanou zjevnou nesprávnost postavení Bohumíra K. [bod 1d) rozsudku], kterého již správně označil jako starostu města Břidličná, na stranu druhou u Ing. K. [bod 1e) rozsudku] vypustil, že zastával funkci místostarosty města Rýmařova od dubna 2004 do listopadu 2014, a ponechal pouze konstatování, že funkci vykonával od dubna 2004, aniž by ji časově ohraničil, což neodpovídá provedenému dokazování, ze kterého je patrné, že Ing. K. funkci místostarosty města Rýmařova skutečně zastával do 6. 11. 2014, a v současné době zastává pozici vedoucího střediska SÚS Bruntál. Chybné časové zařazení výkonu funkce starosty se týká rovněž Pavla K. [bod 1h) rozsudku], kde místo dřívějšího správného uvedení, že funkci starosty obce Dolní Moravice zastával jmenovaný od listopadu 2010, je nesprávně uvedeno, že ji zastává od listopadu 2020, což je opět v rozporu s provedeným dokazováním (ze kterého vyplývá zahájení výkonu funkce starosty od 8. 11. 2010). Navíc tato cílená změna je i v rozporu s logikou obžaloby, protože pokud by funkci starosty Pavel K. skutečně zastával a veřejným funkcionářem tak byl až od listopadu 2020, vytýkané trestné činnosti by se dost dobře nemohl nikdy dopustit.
22. Obžalovaný namítá opakovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, který dle jeho přesvědčení trpí v podstatě totožnými vadami, jak již byly soudu prvního stupně 2x kvalifikovaně vytknuty odvolacím soudem společně s jednoznačným, systematickým a vyčerpávajícím odůvodněním, jak má soud prvního stupně při novém projednání věci postupovat. V této souvislosti poukazuje, že nalézací soud znovu řadu důkazů svědčících ve prospěch obžalovaných (například obsah zápisu z valné hromady Společnosti ze dne 9. 6. 2015, vzor čestného prohlášení a dokument prokazující jeho autorství, dataci a obsah dohod o narovnání) vůbec nehodnotil a opětovně je zcela ignoroval. I přes opakované výtky odvolacího soudu a opakovaný apel obhajoby se nalézací soud s četnými argumenty obhajoby Ing. Jaroslava J. i ostatních obžalovaných nevypořádal, ponechal je zcela bez povšimnutí, nebo je hodnotil v rozporu s jejich obsahem. Obžalovaný je toho názoru, že odůvodnění napadeného rozsudku představuje opětovně směsici nesrozumitelných a na sebe vzájemně ani nenavazujících úvah (často kuriózních), než komplexní zhodnocení v řízení provedených důkazů přesvědčivé natolik, aby mohlo v odvolacím řízení jako zákonné a smysluplné obstát.
23. Odvolatel akcentuje, že i v tomto v pořadí třetím rozsudku soud prvního stupně v zásadě převzal veškeré své závěry a celkové odůvodnění z v pořadí druhého zrušeného rozsudku, které sice rozšířil v bodě 21. a 22. o pasáže z některých judikátů, jejichž obsah ale nesprávně zkomolil, a jejichž závěry v podstatě nikterak neaplikoval v projednávané věci (R 41/2010, R 25/2008), nebo je aplikoval naprosto chybně (R 11/1980, R 2/1965). Odvolatel dále nalézacímu soudu vytýká, že odůvodnění je zcela nepřiléhavé, místy naprosto nepřijatelné, což zavrhuje důvodnou pochybnost o nepodjatosti soudkyně a svědčí o jejím záměru obžalované za každou cenu shledat vinnými pro jakési zkrzky o

občanech, které v podstatě prostupují veškerým „novým“ textem odůvodnění, jímž se napadený rozsudek „liší“ od těch předchozích.

24. Dále odvolatel akcentuje, že navíc podstatná část doplnění odůvodnění v bodě 21. odůvodnění napadeného rozsudku, zejména v té části, kde se soud neúspěšně pokusil vyložit, z jakého titulu dovozuje naplnění znaků charakterizujících subjektivní stránku vytykaného přečinu, není opět ničím jiným, než co soud prvního stupně předvedl již v pořadí druhém rozsudku v této věci, tj. opsáním, strojovým převzetím či spíše seskládáním jednotlivých pasáží odůvodnění napadeného rozsudku z obžaloby státního zástupce (srov. strana 8, odstavec 5 obžaloby). Jedná se však o kompilát naprosto nepodařený. Takové odůvodnění napadeného rozsudku není výsledkem volného hodnocení důkazů provedených u hlavního líčení, a přinejmenším ve vztahu k jeho osobě (obž. Ing. J.) je nepřezkoumatelné, nepřesvědčivé, nesrozumitelné a zcela odporující provedenému dokazování. Z výše uvedených důvodů se nemůže odvolatel ztotožnit se závěry soudu prvního stupně, nelze jeho vinu mít za prokázanou. Naopak je odvolatel přesvědčen, že při kvalifikovaném, pečlivém a nezaujatém hodnocení důkazů v řízení provedených by bylo nutno dospět k závěru, že se nedopustil vytykaného protiprávního jednání, které se mu klade v napadeném rozsudku za vinu, neboť skutek se nestal, není trestným činem, když pouze plnil pokyny představenstva Společnosti, nadto pokyny, které byly odůvodněny právní radou poskytnutou advokátem, kterému jako osoba bez právního vzdělání důvěřoval. Obžalovaný Ing. J. dále v podaném odvolání poukazuje i na další chyby, jichž se nalézací soud v napadeném rozsudku dopustil, jakož i na tu skutečnost, že se nalézací soud řádně nevypořádal a neobjasnil všechny zákonné znaky mu vytykaného trestného jednání, jímž jej shledal vinným. Dle odvolatele odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje ani náznakem vysvětlení, na základě jakých konkrétních důkazů dospěl soud prvního stupně k závěru, že jednal zaviněně, resp. dokonce že jednal úmyslně. Na jakékoliv hodnotící úvahy popisující subjektivní stránku trestného činu soud prvního stupně zcela rezignoval. V této souvislosti odvolatel zdůrazňuje, že pasáž opsanou z obžaloby „napasovanou“ na tuto část odůvodnění, která má zřejmě osvětlit naplnění subjektivní stránky trestného činu (bod 21. odůvodnění rozsudku, strana 16), nepovažuje za odvolacím soudem požadované vysvětlení či přesvědčivou úvahu nalézacího soudu na základě jakých provedených důkazů je možno v projednávané věci dovodit jeho úmysl při tvrzeném spáchání vytykaného trestného činu. Obžalovaný akcentuje, že pasáž opsaná z obžaloby nepojednává o ničem jiném než o tom, že povinnost opatrovat či spravovat majetek Společnosti má vyplývat z pracovní smlouvy ze dne 3. 8. 2007, aniž by bylo v souladu s dalším požadavkem odvolacího soudu rozvedeno a konkretizováno nalézacím soudem, z kterého konkrétního ustanovení pracovní smlouvy má smluvní převzetí povinnosti opatrovat či spravovat majetek Společnosti u jeho osoby (Ing. Jaroslava J.) vyplývat.
25. Obžalovaný Ing. Jaroslav J. rovněž poukazuje i na způsob, jakým byl soudem prvního stupně vyhlášen napadený rozsudek, kdy obžalovaným se v podstatě nedostalo žádného odůvodnění vyhlášeného rozsudku ze strany soudu, což lze seznat i ze zvukového záznamu o konání hlavního líčení ze dne 16. 9. 2021. Odvolatel rovněž v podaném odvolání vyslovuje pochybnosti, zda soud prvního stupně obsah zrušujícího verdiktu odvolacího soudu vůbec četl a zda vůbec pochopil, co po něm odvolací soud a příslušná ustanovení trestního řádu vyžadují. Je toho názoru, že nikoliv.
26. Obžalovaný v podaném odvolání vznesl výhrady i k výroku o trestu. Poukazuje, že krajský soud ve zrušujícím usnesení konstatoval, že tresty uložené v pořadí druhém zrušeném rozsudku jsou nezákonné, jelikož jsou nepřiměřené a neodpovídají všem kritériím rozhodným při ukládání trestu dle ustanovení § 38 a § 39 TrZ, přičemž výslovně též poukázal na průtahy v řízení, které obžalování nezpůsobili, což by se mělo na uložených trestech projevit. Aniž by se soud prvního stupně vůbec pokusil reflektovat zjištění a doporučení odvolacího soudu (vyjma obžalovaného Václava V., jemuž soud uložený trest mírně snížil, aniž by to vysvětlil, všem obžalovaným uložil totožné tresty jako v předchozím rozsudku, kromě náhradního trestu odnětí svobody v případě vykonání peněžitého

trestu, což je však ve vztahu k výtkám odvolacího soudu irrelevantní. Odůvodnění uložených trestů bylo bez dalšího převzato z předchozího rozsudku, aniž by nalézací soud tento počín a svůj postup jakkoliv srozumitelně vysvětlil.

27. Po absolvování v pořadí již třetího projednání této věci před Okresním soudem v Bruntále a po zhodnocení rozsahu, v jakém soud prvního stupně svá pochybení „napravil“, je obžalovaný Ing. J. toho názoru, že se vši vážností a objektivitou nelze dospět k jinému závěru, než že soud prvního stupně se snaží vyslovit vinu obžalovaných za každou cenu, bez ohledu na důkazy založené ve spise a bez ohledu na to, zda dojde k porušení základních zásad práva na spravedlivý proces. Veškeré argumenty a důkazy obhajoby jsou totiž ignorovány a ponechány zcela bez povšimnutí. Soud prvního stupně ignoruje závazný právní názor odvolacího soudu, a to buď proto, že je to nejjednodušší způsob, jak se projednávané věci tzv. „zbavit“ nebo prostě proto, že splnění pokynů odvolacího soudu, tj. vytvoření smysluplného, přezkoumatelného a logicky i věcně přesvědčivého odůvodnění vlastního rozhodnutí, je v projednávané věci nad veškeré síly soudu prvního stupně, event. to může být kombinace obou faktorů. Obžalovaní tak jsou v podstatě rukojmí nezákonného a věcného soudního procesu, ve kterém se přes výtky a vyčerpávající právní názory odvolací instance obžalovaní nejsou schopni dozvědět, na základě jakých konkrétních důkazů dospěl soud prvního stupně k tak citelnému zásahu do jejich zaručených práv, tedy k vydání odsuzujícího rozsudku a uložení trestu, a to zjevně nezákonným způsobem. Obžalovaný Ing. J. je přesvědčen, že veškerý apel na dodržení mantinelů spravedlivého procesu je v předmětné trestní věci ve vztahu k soudu prvního stupně bezpředmětný. Domáhá se proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí a zcela v souladu a odůvodněně dále rozhodl podle ustanovení § 262 trestního řádu (dále jen „tr.ř.“) tak, že nařídí, aby trestní věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, tj. v daném případě jiným soudcem Okresního soudu v Bruntále, to vše pro případ, že odvolací soud výjimečně přes nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve věci nerozhodne sám. V dalším pak je poukazováno v této souvislosti na komentovanou literaturu a rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR i Ústavního soudu, pokud jde o aplikaci ustanovení § 262 tr.ř., kdy obžalovaný je toho názoru, že byt' se jedná o postup zcela výjimečný, v daném případě jsou pro něj splněny veškeré podmínky. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění odvolání pod bodem 12. na straně 10 – 11. Pokud jde o další odvolací argumentaci obžalovaného Ing. J. týkající se náležitého hodnocení jednání v negativním právním omylu, náležitého hodnocení znaků charakterizujících objektivní stránku vytykaného trestného činu – absence porušení povinnosti opatrovat či spravovat majetek společnosti, nedostatečného hodnocení znaků charakterizujících subjektivní stránku trestného činu - absence u obžalovaného J. zaviněného porušení jakékoliv povinnosti, další výtky ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, otázku hodnocení účinné lítosti, jakož i nedostatečné hodnotící činnosti ve vztahu k ukládanému trestu, v tomto směru odvolací soud poukazuje na detailní shrnutí této problematiky provedené již v jeho zrušujícím rozhodnutí ze dne 29. ledna 2021, č.j. 3 To 278/2020-2007, pod body ad 25. – 46. na straně 9 – 15, když se jedná ze strany obžalovaného o opakování totožné argumentace jak v předchozích odvoláních.

28. Odvolání obžalovaných Bedřicha B., Ing. Jaroslava K., Bohumíra K., Ing. Petra K., Pavla K., Ing. Václava M., Ing. Salome S., Václava V. a Ondřeje H. písemně zpracoval obhájce. Mgr. Karel Ležatka (č.l. 2234-2337). Z odůvodnění odvolání plyne, že všichni tito obžalovaní shodně namítají nezákonnost napadeného rozsudku, jenž je dle odvolatelů dokladem dokonce postupně klesající úrovně rozhodování soudu prvního stupně z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozsudku a plnění pokynů odvolacího soudu v dané trestní věci. Rozsudek odvolatele považují za naprosto nepřezkoumatelný, když v něm absentuje smysluplné, vnitřně sourodé a právně precizně vyargumentované odůvodnění, z něhož by bylo možno zjistit, na jakých konkrétních důkazech stojí závěr o jejich vině. V podrobnostech odvolatele zcela odkazují na obsah všech předchozích odvolání a tam učiněné návrhy.

29. Stručně lze shrnout, že tito odvolatele trvají na tom, že nebyla žádným důkazem vyvrácena jejich obhajoba, že jednání společnosti VaK Bruntál, a.s., ve vztahu k odměnám členů statutárních orgánů i s vazbou na zákon o střetu zájmů byla složitá, a i v rozhodovací praxi civilních soudů nejednoznačně řešena právní otázka, kterou pro společnost v roce 2010 vyřešil zkušený, řádně advokátní komorou zapsaný a podle nejlepšího přesvědčení obžalovaných i erudovaný advokát Mgr. Ondřej B. Touto radou se společnost VaK Bruntál, a.s., řídila. Byť se dle odvolatelů tento advokát později poněkud ostudně pokoušel vykrotit ze své odpovědnosti za svou právní radu, tak sada listinných důkazů, které byly u hlavního líčení provedeny (zápisy z valných hromad, dokumenty o jeho autorství čestných prohlášení, dohody o narovnání, shodné výpovědi bezúhonných obžalovaných) prokazuje, že tvrzení obžalovaných o tzv. vertikální delegaci, jak o ní hovoří civilistická doktrína, resp. zrcadlově o negativním právním omylu z hlediska trestněprávních konotací, jsou prokazanými tvrzeními obhajoby, jsou pro tuto věc zásadní a je potřeba je vyhodnotit.
30. Dále odvolatelé poukazují, že je objektivizovaným faktem, že zmíněné Společnosti, pokud jí vůbec kdy vznikla škoda, tak byla zcela nahrazena a všechny kroky k její náhradě ze strany všech odvolatelů byly činěny zcela dobrovolně jen z opatrnosti, a to dávno předtím, než ve věci začala ve vztahu k nim konat policie. Nikdo z odvolatelů nikdy nejednal pod pohrůžkou trestního stíhání, takový scénář nikoho z nich v té době ani nenapadl, šlo jim výlučně o lidský čistý štít, neboť všichni jsou vážení občané a volení zástupci samospráv.
31. Je rovněž namítáno, že soud prvního stupně si v odůvodnění rozsudku počíná zcela v rozporu se zásadami korektní právní argumentace s fatálními důsledky pro jeho srozumitelnost a hlavně přezkoumatelnost. V tomto směru se poukazuje na konkrétní pasáže v odstavci 19., 21. a 23. napadeného rozsudku, kdy mimo jiné se poukazuje na zvolený obrat nalézacího soudu „*ze všech sbora uvedených důvodů...*“, aniž by z odůvodnění rozsudku bylo zřejmé, ze kterého konkrétního důkazu snad byly tyto závěry činěny. V odvolání se rovněž poukazuje na chyby odůvodnění soudu prvního stupně, který například v odstavci 17. konstatuje, že odvolatelé *“vedli, že na valných hromadách vystupovali jako soukromé osoby nikoliv jako zástupci obcí a měst...*“, což hned na témže místě považuje prvostupňový soud za ryze účelové tvrzení a dovozuje, že o svém postavení zástupce na valné hromadě věděli, a že toto postavení chtěli změnit čestným prohlášením tak, aby jejich jednání nebylo v rozporu s výkonem jejich funkce. Odvolatelé zdůrazňují, že nic takového netvrdili a netvrdí, neboť oni na valných hromadách hlasovali za akcionáře – za obce, o čemž není žádného sporu. Pokud je někde tzv. „problém“, tak jen na poli jejich odměn za účast v jiných orgánech společnosti a ne na valné hromadě.
32. Odvolateli je rovněž poukazováno, že se nalézací soud na mnoha místech odůvodnění napadeného rozsudku dostává do nepochopitelné situace, kdy vůbec není zřejmé, proč na základě provedených důkazů nedospívá k závěrům, které z těchto důkazů jasně vyplývají. Dále poukazuje na poněkud svéráznou práci s jazykem mnohdy za hranici logické srozumitelnosti. V tomto směru odkazuje na text odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem ad 21., kde dochází k řetězení negací a v důsledku neobratnosti práce s textem se soud dostává do situace, kdy vlastně potvrzuje tvrzení obžalovaných, ačkoliv chtěl vyjádřit opak. Vyskytují se zde zcela nesrozumitelné pasáže, kdy je uváděno a následuje za sebou několik vět, které nedávají vzájemně žádný smysl, jsou to ploché floskule bez vazby k projednávané věci, některým chybí například slovesa a v podstatě neznamenají nic. Poukazuje se zde na pasáž odůvodnění pod bodem 21. na straně 16 počínaje větou „*Všichni obžalovaní o tomto svém postavení věděli, což vyplývá jednak z usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 11 Tdo 454/2011, avšak kromě již podle § 103 odstavec 1 zákona o obcích, každý starosta, případně místostarosta jako jeho zástupce, reprezentuje a zastupuje obec, tedy je nutné uvažovat o tom, že starosta či místostarosta, také i člen zastupitelstva má svou funkci vykonávat svědomitě v zájmu obce a jejich občanů (§ 69 odstavec 2, § 103 zákona o*

obcích). Je tedy nepochybné, že obžalovaní jako osoby, které měly tuto povinnost, měly prioritně hájit zájmy měst a obcí, nikoliv zájmy své. Tato skutečnost vyplynula v podání trestního oznámení z řad občanů právě na obžalované již z té skutečnosti, že tito občané neustále sledují vyřízení celé věci všech obžalovaných. Obžalovaní rovněž podle § 3 odstavec 1, neboť došlo ke střetu veřejného zájmu se zájmem osobním a tedy obžalovaní nesměli upřednostnit svůj osobní zájem nad zájmy, které byli povinni prosazovat a hájit“. Obžalovanými je akcentováno, že takové pasáže jsou zcela neakceptovatelné a nemá ani smysl komentovat jejich absurdnost hraničící s dadaistickým pojetím této věty prvostupňovým soudem. Jaké skutečnosti vlastně záhadně vyplynuly v podání trestního oznámení a co jsou to za občany, které opakovaně prvostupňový soud uvádí jako „věc sledující“ a proč, to se čtenář z odůvodnění napadeného rozsudku nedoví. Odvolatelé namítají, že jako členové orgánu právnické osoby sebe nikdy neupřednostnili, k tomu ostatně nebyl podán ani žádný důkaz, vždy jednali ve všech věcech s péčí řádného hospodáře, za výkon svých funkcí odpovídali svým majetkem, společnost VaK Bruntál, a.s., zachránili před nepřátelským převzetím a za výkon funkcí dostávali drobnou odměnu, která byla spíše symbolická tak, aby byla schopna pokrýt náklady na hotové výdaje spojené s výkonem funkcí. Mají za to, že tato jejich tvrzení byla prokázána.

33. Dále je odvolateli namítáno, že i v právní rovině se napadený rozsudek dostává mimo platné právo. Prvostupňový soud vidí zřejmě s ohledem na nepřímou účast municipalit materiální stránku v hledisku „*obecního zájmu*“ a společenská nebezpečnost je podle něj velmi vysoká proto, že podle nalézacího soudu svým jednáním měli způsobit „*několikanásobně převyšující i dnes zvýšenou hranici značné škody*“, přitom nalézací soud zcela odhlíží, že odvolatelům je kladeno za vinu způsobení škody pouze nikoliv malé. K tomu přistupuje i nepochopitelná argumentační ekvilibristika prvostupňového soudu uvedená v odstavci 22. odůvodnění, v němž soud konstatuje, že neakceptuje ani pokyn odvolacího soudu ani platné právo ve vazbě na možnosti standartního posouzení problematiky zániku trestnosti v důsledku účinné lítosti podle § 33 TrZ. Poněkud scestně přitom dovozuje, že pokud to nebyli obžalovaní, kdo učinil oznámení o trestném činu, ale opět „*oni tajní občané*“, pak zde absentuje prvek dobrovolnosti jednání pachatelů při nápravě škodlivého následku jejich jednání. Dále dovozuje, že pokud se obžalovaní nedoznávají, nesvědčí to pryč o jejich pozitivním obratu ve vztahu k trestnému činu, který spáchali a v neposlední řadě také je nalézacím soudem konstatováno že „*jednali pod tlakem již bezprostředně hrozícího zhabájeného trestního stíhání*“. Odvolateli je v souvislosti s uvedeným akcentováno, že tyto vývody činí prvostupňový soud, přestože již bylo prokázáno, že ještě 2 roky od doby, kdy učinili obžalovaní nápravu škody, tak nevěděli o nějakém trestním stíhání. Odvolatelé zároveň zdůrazňují, že jsou subjektivně přesvědčeni o tom, že existují i další důvody pro jejich nevinu než jen účinná lítost, kterou zcela dobrovolně projevili nikoliv z právních, ale morálních důvodů. Takové jednání je z celospolečenského pohledu ještě chvályhodnější.
34. Dále odvolatelé nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, v němž je nalézacím soudem tvrzeno, že si své trestní jednání připravovali velmi podrobně, až profesionálně, což zvýrazňuje nebezpečnost jejich jednání, kdy pro tento účel si měli zjevně fiktivními doklady dopředu zabezpečit tzv. bezúhonnost a neporušení zákona. Opět nalézací soud zde pomíjí, že nikde v celém trestním spisu a koneckonců ani v jednom z rozsudků nalézacího soudu není zmínka nebo úvaha o jednom jediném fiktivním dokladu, ostatně nikdo, ani státní zástupce nikdy žádný takový doklad neoznačil. Dle odvolatelů přitom jde o zcela zásadní závěr, neboť je to jediný odstavec odůvodnění, který se věnuje materiální stránce jednání obžalovaných a z tohoto zcela nepodloženého závěru rezultuje jednak úvaha soudu prvního stupně o ukládání trestu a jednak i úvaha na téma ultima ratio trestní represe. V této souvislosti je poukazováno na význam zkoumání kritéria společenské škodlivosti v návaznosti na případné uplatnění zásady subsidiarity trestní represe z hlediska viny ve smyslu § 12 odstavec 2 TrZ.

35. Odvolateli se rovněž poukazuje, že soud prvního stupně se nevyjádřil k vzneseným námitkám obhajoby k otázce tzv. vertikální delegace a jejího významu na právní posouzení věci apod.
36. Odvolatelé mají za to, že napadený rozsudek je výsledkem nekvalitní práce soudu prvního stupně, je zmatečný a nepřezkoumatelný, jsou v něm obsaženy nelogické vývody v oblasti skutkové a zejména oblasti právní, pročež se domáhají, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání s tím, aby byla přidělena jinému soudci, pokud sám odvolací soud případně věc úplně znova celou neposoudí sám a ve věci nerozhodne.
37. Přes učiněný návrh odvolatele zdůrazňují, že mají za to, že nejednali protiprávně a už vůbec nenaplnili skutkovou podstatu přečinu, který je jim kladen za vinu. Někteří z nich by ani příliš nechtěli, aby soud při jejich zproštění aplikoval § 33 TrZ, protože ani zánik trestnosti není podle jejich názoru zcela příléhavým řešením. Stojí si pevně za svým názorem, že jejich jednání vůbec nebylo protiprávní a nemůže být tedy ani trestné. V této souvislosti se poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR v oblasti tzv. vnější „*vertikální*“ delegace. Konkrétně je odkazováno na rozhodnutí 29 Cdo 2531/2008, 29 Cdo 1162/1999, 29 Cdo 1262/2006 a 29 Cdo 2869/2011. Poukazuje se na podstatu všech zmíněných rozhodnutí, z nichž plyne, že je povinností každého statutárního orgánu rozpoznat, které činnosti sám není schopen se svými znalostmi vykonávat a dovozuje se z nich, že je porušením povinnosti řádné péče nezajištění odborně způsobilé osoby pro oblasti, které leží mimo odbornost statutárního orgánu. Výslovně se rovněž dovozuje z uvedených rozhodnutí, konkrétně rozhodnutí 29 Cdo 2531/2008, že pokud došlo ke vzniku škody v důsledku jednání statutárního orgánu, který se řídil nesprávnou odbornou radou advokáta, o jehož odborné způsobilosti neměl statutární orgán důvod pochybovat, pak jednání statutárního orgánu je třeba vyhodnotit jako zcela v souladu s povinností jednání s péčí řádného hospodáře. Z toho se dovozuje, že pokud obžalovaní jednali tak, že se spoléhali na právní servis, jednali zjevně lege artis. Pokud se tento odborný servis objektivně mýlil s důsledkem vzniku škody, nejde o právní omyl na straně statutárního orgánu, ale je třeba ve shodě s konstantní judikaturou i právní doktrínou uzavřít, že tím dochází k exkulpací, resp. liberaci z odpovědnosti statutárního orgánu a není možné takové škodní jednání statutárního nebo jiných orgánů korporace vůbec hodnotit jako contra legem. Důsledkem je neexistence protiprávnosti a tedy trestnosti.
38. Věc byla předložena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu odvolacímu podle § 252 tr.ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání byla podána oprávněnými osobami podle § 246 odstavec 1 písmeno b) tr.ř., v zákonné lhůtě podle § 248 odstavec 1 tr.ř. a svým obsahem splňují i podmínky ustanovení § 249 odstavec 1 tr.ř. Nebyl tak důvod pro jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 tr.ř. nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 tr.ř.
39. Z podnětu podaných odvolání krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná.
40. Krajský soud konstatuje, že napadený rozsudek je již třetím meritorním rozhodnutím soudu prvního stupně v této trestní věci. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 13. 2. 2019, č.j. 1 T 127/2018-1362, byli obžalovaní Ing. Štěpán K. a Ing. Jaroslav J. pod body 1a) – 1i) výroku uznání shodně vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) TrZ. Obžalovaní Václav V. v bodě 1a), Ing. Salome S. v bodě 1b), Ing. Petr K. v bodě 1c), Bohumír K. v bodě 1d), Ing. Jaroslav K. v bodě 1e), Ondřej H. v bodě 1f), Ing. Václav M. v bodě 1g), Pavel K. v bodě 1h) a Bedřich B. v bodě 1i) byli shodně uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ, a to

na základě stejných skutkových zjištění, jak tyto jsou popsány v nyní napadeném rozsudku, vyjma dílčích nepřesností a drobných nelogických změn, na které bude poukázáno níže. Za uvedené trestné činy byly všem obžalovaným uloženy podmíněné tresty odnětí svobody, dále tresty peněžitě tehdy s náhradními tresty odnětí svobody a tresty zákazu činnosti ve stejné délce a výměře, jak nalézací soud učinil i v nyní napadeném rozsudku, až na obžalovaného Václava V., kterému byl tehdy uložen trest odnětí svobody o 2 měsíce delší, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu delší o 6 měsíců než v nyní napadeném rozsudku. Uložené tresty zákazu činnosti byly u všech obžalovaných shodně formulovány tak, že se jim zakazuje činnost spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností. Dále bylo rozhodnuto podle § 229 odstavec 1 tr.ř., že se poškozená společnost VaK Bruntál, a.s. (gen.), odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

41. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 27. 6. 2019, č.j. 3 To 138/2019-1423, výše citovaný rozsudek soudu prvního stupně zrušil v celém rozsahu u všech obžalovaných, a to podle § 258 odstavec 1 písmeno a), písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno f) tr.ř. z podnětu odvolání obžalovaných Ing. Štěpána K., Ing. Jaroslava J. a Václava V. v jejich věci, podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno f) tr.ř. z podnětu obžalovaných Ing. Salome S., Ing. Petra K., Bohumíra K., Ing. Jaroslava K., Ondřeje H., Ing. Václava M., Pavla K. a Bedřicha B. v jejich věci a dále z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále podle § 258 odstavec 1 písmeno e) tr.ř. u všech obžalovaných, u obžalovaného Bohumíra K. navíc podle § 258 odstavec 1 písmeno b) tr.ř. a u obžalovaného Ing. Jaroslava J. též podle § 258 odstavec 1 písmeno d) tr.ř., přičemž podle § 259 odstavec 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.
42. Odvolací soud ve zkratce řečeno tehdy konstatoval, že v řízení, které předcházelo vydání tohoto prvního rozsudku v předmětné trestní věci, došlo k podstatným procesním vadám, které se týkají postupu soudu ve vztahu k obžalovaným Ing. K., Ing. J. a V., které byly podrobně popsány pod body 98. – 105. zmíněného zrušujícího rozhodnutí, protože důkazy provedené v době nezákonně vedeného řízení nebyly procesně použitelné a musely být provedeny znova.
43. Již v tomto prvním zrušujícím rozhodnutí odvolací soud rovněž konstatoval, že odůvodnění rozsudku neodpovídá požadavkům § 125 odstavec 1 tr.ř., neboť nalézací soud řádně nevyhodnotil všechny provedené důkazy, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odstavec 6 tr.ř., přičemž akcentoval, že listinné důkazy v podstatě nebyly hodnoceny vůbec a nebylo ani konkretizováno, jaká zjištění z toho kterého důkazu nalézací soud učinil a o které důkazy a zejména poznatky z nich plynoucí opřel své skutkové závěry. Zároveň nalézacímu soudu vytknul, že se rovněž nevypořádal s obhajobou uplatněnou obžalovanými a nevěnoval náležitou pozornost také právnímu posouzení jednání, které bylo obžalovaným vytýkáno z hlediska neplnění všech zákonných znaků trestných činů, jimiž obžalované shledal vinnými, včetně subjektivní stránky – formy zavinění, která nebyla hodnocena vůbec. Kromě toho odvolací soud poukázal i na zcela zjevné nesprávnosti a rozpory v odůvodnění právní kvalifikace jednání obžalovaných Ing. K. a Ing. J., jakož i hodnocení stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaných, jak tyto rozvedl pod bodem 95. zrušujícího rozhodnutí ze dne 27. 6. 2019, na které se odkazuje. První rozsudek nalézacího soudu v předmětné trestní věci byl shledán z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelný. Dále byl soud prvního stupně upozorněn na zjevnou nesprávnost v popisu skutků pod bodem 1d) rozsudku, kde bylo uvedeno, že obžalovaný Bohumír K. zastával ve vytýkané době funkci místostarosty města Břidličná, ač z provedených důkazů jasně vyplývalo, že byl v té době starostou tohoto města.
44. Nalézacímu soudu bylo rovněž vytknuto, že se vůbec nezabýval možným zánikem trestnosti z důvodů účinné lítosti ve smyslu § 33 písmeno a) TrZ a aplikací tohoto zákonného ustanovení ve vztahu k jednotlivým obžalovaným, přestože obžalovaní opakovaně uvedli argumenty pro tento

postup a sám nalézací soud v rozsudku konstatoval, že obžalovaní vrátili finanční prostředky, které vytýkanou trestnou činností měli získat jako odměny za práci v dozorčí radě či v představenstvu společnosti VaK Bruntál, a.s., a přestože trestný čin dle § 220 TrZ je řazen mezi vyjmenované trestné činy, na něž se toto zákonné ustanovení vztahuje, přičemž zároveň odvolací soud vyložil ve svém rozhodnutí, jak má být postupováno při posuzování okolností významných pro možnou aplikaci ustanovení o účinné lítosti, která ve svém důsledku, je-li u obžalovaného shledána, vede ke zproštění obžaloby podle § 226 písmeno e) tr.ř. pro zánik trestnosti činu. Již v tomto prvním zrušujícím rozhodnutí odvolací soud rovněž poukázal na okolnosti, kterým má nalézací soud věnovat při posuzování této otázky pozornost a taktéž i na konkrétní důkazy, kterým se má nalézací soud při hodnocení této otázky blíže věnovat (viz body 117-121 shora uvedeného zrušujícího usnesení odvolacího soudu).

45. V neposlední řadě odvolací soud poukázal i na zjevná pochybení ve výroku o uloženém trestu zákazu činnosti u obžalovaného Ing. J., jemuž byl uložen zákaz výkonu funkce člena orgánu obchodních společností, ač v souvislosti s touto činností se trestného činu nedopustil a taktéž bylo odvolacím soudem poukázáno na nedostatečné odůvodnění uložených trestů a jejich nepřiměřenost u všech obžalovaných. Nalézací soud byl rovněž upozorněn na další pochybení, kterého se dopustil ve výroku učiněném podle § 229 odstavec 1 tr.ř., jímž byla společnost VaK Bruntál, a.s., odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, přestože z protokolu o hlavním líčení (č.l. 1276v) i písemného sdělení opatrovníka JUDr. Přemysla H. ustanoveného společností VaK Bruntál, a.s., bylo zřejmé, že poškozená společnost se nepřipojuje k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, když jí byla škoda plně uhrazena.
46. Okresní soud měl provést ve vztahu k obžalovaným Ing. K. a Ing. J. celé dokazování u hlavního líčení znovu, ve vztahu k obžalovanému V. pak ty důkazy, které byly provedeny v jeho nepřítomnosti, aniž by bylo rozhodnuto o tomto postupu podle § 202 odstavec 2 tr.ř. Dále měl odstranit vytýčené nedostatky a znovu provedené důkazy pečlivě vyhodnotit tak, aby odůvodnění rozsudku odpovídalo kritériím § 125 odstavec 1 tr.ř., tedy bylo přezkoumatelné, přičemž se měl vypořádat náležitým způsobem i s dalšími námitkami vznesenými obžalovanými v podaných odvoláních, kdy v rámci svých úvah měl vzít na zřetel i skutečnosti naznačené ve zrušujícím rozhodnutí odvolacím soudem.
47. Okresní soud podruhé rozhodl ve věci poté, co ji nově projednal v hlavních líčeních konaných dne 5. 12. a 9. 12. 2019 a 22. 6. 2020, kdy znovu vyslechnul všechny obžalované, respektive pokud využili svého zákonného práva nevypovídat, postupem podle § 207 odstavec 2 tr.ř. byly přečteny jejich dřívější výpovědi z přípravného řízení a původního hlavního líčení. Byly rovněž provedeny veškeré listinné důkazy postupem dle § 213 odstavec 1 tr.ř., v případě žádosti oprávněných stran i dle § 213 odstavec 2 tr.ř. jejich přečtením. Mimo jiné nalézací soud doplnil dokazování rovněž novým sdělením poškozené společnosti VaK Bruntál, a.s., a výpisy z bankovních účtů společnosti VaK Bruntál, a.s., jimiž bylo doloženo uhrazení škody obžalovanými starosty či místostarosty uvedenými pod body 1a) – 1i) výroku napadeného rozsudku, která měla vzniknout vyplacením odměn za jejich činnost v dozorčí radě či představenstvu společnosti VaK Bruntál, a.s., což je ve shodě s dřívějším sdělením předsedy představenstva společnosti VaK Bruntál, a.s., obžalovaného Ing. Štěpána K., jak je založeno na č.l. 1024, dále dohodami o narovnání uzavřenými jmenovanou společností s jednotlivými obžalovanými i dalším sdělením společnosti VaK Bruntál, a.s., ze dne 6. 1. 2020 (č.l. 1606) a 18. 5. 2020 (č.l. 1651). Dříve vytknuté podstatné procesní vady byly soudem prvního stupně odstraněny a řízení proběhlo v souladu s trestním řádem, nebylo již zatíženo procesními vadami takového charakteru, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.

48. Rozsudkem ze dne 22. 6. 2020, č.j. 1 T 127/2018-1844, byli obžalovaní Ing. Štěpán K. a Ing. Jaroslav J. pod body 1a) – 1i) výroku opět uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správně cizího majetku podle § 220 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) TrZ a obžalovaní Václav V. v bodě 1a), Ing. Salome S. v bodě 1b), Ing. Petr K. v bodě 1c), Bohumír K. v bodě 1d), Ing. Jaroslav K. v bodě 1e), Ondřej H. v bodě 1f), Ing. Václav M. v bodě 1g), Pavel K. v bodě 1h) a Bedřich B. v bodě 1i), každý přečinem porušení povinnosti při správně cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ, kdy skutková zjištění obsažená ve výrokové části tohoto rozsudku nedoznala oproti prvnímu rozsudku v této věci žádné změny, nalézací soud dokonce neodstranil ani zjevnou nesprávnost týkající se osoby obžalovaného K. v bodě 1d), na kterou byl odvolacím soudem upozorněn. U všech obžalovaných bylo přistoupeno k uložení identických trestů odnětí svobody s podmíněným odkladem jejich výkonu na stejně dlouhé zkušební doby, dále trestů peněžitých i trestů zákazu činnosti, jak byly uloženy v dřívějším rozhodnutí, kdy pouze u obžalovaného Ing. J. byl trest zákazu činnosti nově formulován tak, že spočívá v zákazu výkonu funkce osoby odpovědné za spravování a opatrování cizího majetku a výkonu manažerského řízení cizího podnikatelského subjektu, čímž bylo reagováno na výhrady odvolacího soudu ve zrušujícím rozhodnutí a tam konstatovanou nesprávnost a nezákonnost dřívějšího vymezení tohoto trestu. Nalézací soud rovněž zopakoval chybný odkazující výrok o náhradě škody učiněný ve vztahu ke společnosti VaK Bruntál, a.s., podle § 229 odstavec 1 tr.ř., ač byl upozorněn taktéž ve vzrušujícím rozhodnutí, že se tato společnost s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení nepřipojila.
49. Odvolací soud usnesením ze dne 29. 1. 2021, č.j. 3 To 278/2020-207, i tento druhý rozsudek soudu ve věci zrušil v celém rozsahu a z podnětu odvolání obžalovaných Ing. Štěpána K., Ing. Jaroslava J., Václava V., Ing. Salome S., Ing. Petra K., Bohumíra K., Ing. Jaroslava K., Ondřeje H., Ing. Václava M., Pavla K. a Bedřicha B. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d), písmeno f) tr.ř. a dále z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále u všech obžalovaných tak učinil podle § 258 odstavec 1 písmeno e) tr.ř. a u obžalovaného Bohumíra K. též podle § 258 odstavec 1 písmeno b) tr.ř., přičemž podle § 259 odstavec 1 tr.ř. věc opět vrátil soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.
50. Stručně řečeno odvolací soud znovu konstatoval, že rozsudek je nepřezkoumatelný, odůvodnění neodpovídá požadavkům § 125 odstavec 1 tr.ř., provedené důkazy nebyly řádně hodnoceny nebo nebyly v podstatě hodnoceny vůbec, zejména pokud jde o důkazy listinné. Nebylo ani konkretizováno, jaká zjištění z toho kterého listinného důkazu nalézací soud učinil. Návazně na to z odůvodnění napadeného rozsudku nebylo patrné, o které důkazy a poznatky z nich plynoucí opřel soud své skutkové závěry prezentované ve výrokové části rozsudku. Taktéž i v tomto rozsudku se nalézací soud opět nevypořádal zákonem předvídaným způsobem s obhajobou uplatněnou obžalovanými. Logicky a srozumitelně nevyložil, na základě jakých důkazů a úvah z nich plynoucích shledal naplnění zákonných znaků skutkových podstat trestných činů, jimiž obžalované shledal vinnými, a to jak po objektivní stránce, tak i subjektivní stránce. Odvolacím soudem bylo rovněž poukázáno na zcela zjevné opakující se nesprávnosti v popisu skutku [viz bod 1d) a chybné označení funkce, kterou vykonával obžalovaný K.] i v odůvodnění rozsudku [viz např. v bodě 21. závěr, že obžalovaní Ing. K. a Ing. J. způsobili škodu nikoliv malou, při současném kvalifikování jejich jednání jako přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) TrZ, kde se zákonem předpokládá způsobení škody značné].
51. Hodnotící činnost a argumentace nalézacího soudu obsažená i v pořadí druhém rozsudku ve věci byla shledána opět rozporuplnou, zmatečnou, vyznačující se mnoha nelogičnostmi a nedostatky, na které zcela důvodně bylo poukazováno i obžalovanými v podaných odvoláních, jak tyto rovněž odvolací soud popsal a rozvedl dále pod body 94. – 101. svého druhého zrušujícího rozhodnutí, na což se pro stručnost odkazuje. V neposlední řadě bylo nalézacímu soudu vytknuto, že se řádně nezabýval možným zánikem trestnosti z důvodu účinné lítosti ve smyslu § 33 písmeno a) TrZ a

možnou aplikací tohoto ustanovení ve vztahu k jednotlivým obžalovaným, kdy v této souvislosti odvolací soud mimo jiné konstatoval, že z obsahu trestního spisu je zřejmé, že obžalovanými byl škodlivý následek dobrovolně napraven jejich aktivním přístupem k navrácení tvrzených neoprávněně vyplacených odměn ještě v době, kdy jim z jejich pohledu trestní stíhání bezprostředně nehrozilo, kdy v tomto směru odvolací soud odkázal na uzavřené dohody o narovnání a časovou osu, jak k jednotlivým úkonům docházelo z pohledu následného zahájení trestního řízení vůči konkrétním osobám podle § 160 odstavec 1 tr.ř. Nalézací soud byl rovněž upozorněn, že některé jeho úvahy jsou naprosto nepřijatelné a nepatřičné, například pasáže ohledně soudem prvního stupně dovozovaného morálního škodlivého následku, jenž dle názoru nalézacího soudu nebyl napraven, což nepřijatelným způsobem dovozoval z jakési účasti občanů na hlavním líčení a jejich zájmu na řádném ukončení věci. Nalézací soud byl upozorněn, že ve své rozhodovací činnosti je soud povinen postupovat nestranně, v souladu se svými právy a povinnostmi plynoucí mu ze zákona a rozhodně se nemůže ve svém úsudku nechat ovlivňovat vnějšími vlivy, které nemají původ v trestním řízení a provedeném dokazování (v podrobnostech viz bod 93. odůvodnění shora zmíněného zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu).

52. Odvolacím soudem bylo akcentováno, že provádění dokazování a hodnocení důkazů je primárně povinností soudu prvního stupně, kdy odvolací soud není povolán k tomu, aby tuto činnost za něj v projednávané trestní věci prakticky zcela nahrazoval, když přezkum napadeného rozhodnutí musí vycházet z jeho faktické konkrétní přezkoumatelnosti, což v dané trestní věci nebylo možné, neboť jak již bylo řečeno, nalézací soud se nevypořádal s provedenými důkazy, podstatnou část provedených důkazů v napadeném rozsudku ani stručně nezmínil, nekonkretizoval jejich obsah, ani náznakem nehodnotil a taktéž se nevypořádal s obhajobou obžalovaných. V důsledku tohoto postupu i druhé rozhodnutí nalézacího soudu v předmětné trestní věci naprosto nesplňovalo kritéria uvedená v § 125 odstavec 1 tr.ř. a rozsudek tak byl shledán nepřezkoumatelným. Nutno zdůraznit, že pokud takto nalézací soud postupoval opakovaně, porušil ústavní princip zákazu libovůle v rozhodování a takové rozhodnutí je v rozporu s článkem 36 odstavec 1 LZPS, jakož i článku 1 Ústavy. Nalézacímu soudu bylo proto zdůrazněno, že odůvodnění nového rozhodnutí ve věci musí odpovídat shora zmíněným zákonným požadavkům, být srozumitelné, což předpokládá pečlivé a logické hodnocení důkazů i přesvědčivé vypořádání se s obhajobou obžalovaných, což v dosud vydaných rozsudcích nalézacího soudu v dané trestní věci absentuje.
53. Okresní soud i přes shora rozvedené výhrady k jeho hodnotící činnosti, opakovaně upozornění na nedostatky a faktické i logické nesprávnosti, které odvolací soud zjistil, při své přezkumné činnosti v odůvodnění jeho dříve vydaných dvou rozsudcích, pro které tyto byly zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti a z tohoto důvodu zrušeny, se ani v pořadí třetím rozsudku v této trestní věci, citovaným v úvodní části tohoto rozhodnutí, neřídil pokyny odvolacího soudu, neodstranil nedostatky mu vytknuté a rozsudek opět neodůvodnil způsobem odpovídajícím požadavkům uvedeným v § 125 odstavec 1 tr.ř., dle kterého *soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.*
54. V této souvislosti odvolací soud připomíná, že pro subjekty zúčastněné v trestním řízení je přitom mimořádně důležité dozvědět se srozumitelným způsobem nejen, jak soud rozhodl o obžalobě, ale i proč právě takovým způsobem rozhodl. Odůvodnění rozsudku proto musí vycházet z komplexního zhodnocení provedených důkazů způsobem předvídaným v § 2 odstavec 6 tr.ř., tedy soud provedené důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, avšak založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, což v napadeném rozsudku opět absentuje. Nalézací soud, jak je důvodně namítáno obžalovanými, v podstatě i v tomto třetím

rozsudku ve věci se těmito zákonnými požadavky kladenými na odůvodnění neřídil, doslova převzal bez jakýchkoliv změn text z odůvodnění rozsudku dřívějšího ze dne 22. 6. 2020, č.j. 1 T 127/2018-1844, pod body ad 1. – 20., včetně zjevných nesprávností a nelogičností tam obsažených, na které byl již dříve odvolacím soudem výslovně upozorněn. V tomto ohledu odvolací soud pro stručnost odkazuje na své zrušující rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021, č.j. 3 To 278/2020-2007, zejména body 94. – 98. Nalézací soud na tyto dříve vyslovené výhrady a doporučení odvolacího soudu nereagoval, nesprávnosti v odůvodnění rozsudku neodstranil, opět provedené důkazy řádně nehodnotil, listinné důkazy zásadního charakteru pro posouzení předmětné trestní věci v rozhodnutí náležitým způsobem nerozvedl, konkrétně se jejich obsahem nezabýval a ani je nepodrobil bližšímu vyhodnocení. Z odůvodnění napadeného rozsudku proto není zřejmé, na základě kterých poznatků plynoucích z provedených důkazů své skutkové a právní závěry učinil. Ač bylo nalézacímu soudu jasně uvedeno, že se musí vypořádat řádným způsobem s obžalovanými uplatněnou obhajobou, této opět nevěnoval patřičnou pozornost a z odůvodnění není seznatelné, jak se s jejich obhajobou vypořádal a proč ji považuje za nedůvodnou či vyvrácenou.

55. Byť se jedná již o třetí rozhodnutí ve věci, odvolací soud je nucen konstatovat, že odvolací námitky obžalovaných co do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jeho rozporuplnosti, zmatečnosti a logických nesprávností jsou zcela důvodné, a to i přesto, že došlo k určitému doplnění odůvodnění rozsudku v části týkající se právní kvalifikace jednání obžalovaných z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty trestných činů jím vytýkaných. Ani tato část odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně pod bodem ad 21., však není prosta zjevných nelogičností a tvrzení, které nejsou nalézacím soudem argumentačně podpořené, konkrétními zjištěními plynoucími z provedených důkazů, na které částečně nalézací soud odkazuje. Nalézací soud se opět nevyvaroval ani v této části uvedení smyslu a logice postrádajících pasáží týkajících se hodnocení činnosti a postavení obžalovaných v rozhodné době, kdy v tomto směru je důvodně obžalovanými v odvolání poukazováno na text nacházející se pod bodem 21. na straně 16 odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se uvádí: *„Všichni obžalovaní o tomto svém postavení věděli, což vyplývá jednak z usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 11 Tdo 454/2011, avšak kromě již podle § 103 odstavec 1 zákona o obcích, každý starosta, případně místostarosta jako jeho zástupce, reprezentuje a zastupuje obec, tedy je nutné uvažovat o tom, že starosta či místostarosta, také i člen zastupitelstva má svou funkci vykonávat svědomitě v zájmu obce a jejich občanů (§ 69 odstavec 2, § 103 zákona o obcích). Je tedy nepochybné, že obžalovaní jako osoby, které měly tuto povinnost, měly prioritně hájit zájmy měst a obcí, nikoliv zájmy své. Tato skutečnost vyplynula v podání trestního oznámení z řad občanů právě na obžalované již z té skutečnosti, že tito občané neustále sledují vyřízení celé věci všech obžalovaných. Obžalovaní rovněž podle § 3 odstavec 1, neboť došlo ke střetu veřejného zájmu se zájmem osobním, a tedy obžalovaní neměli upřednostňovat svůj zájem nad zájmy, které byli povinni prosazovat a hájit.“* Tato příkladně uváděná pasáž postrádá jakoukoliv logickou souslednost, je nesrozumitelná a je v naprostém rozporu s požadavky kladenými na odůvodnění rozsudku obsaženými v § 125 tr.ř., jak tyto byly rozvedeny shora. Totéž lze vztáhnout i na pasáž zabývající se hodnocením stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaných (dle nalézacího soudu společenské nebezpečnosti), kde nalézací soud závěruje, že *„Škoda, kterou svým jednáním obžalovaní způsobili, je skutečně vysoká, neboť několikanásobně převyšuje i dnes výrazně zvýšenou hranici značné škody.“* Přitom obžalovaným starostům a místostarostům, jak tito jsou uvedeni pod body 1a) – 1i) výroku napadeného rozsudku, je kladeno za vinu podle užití právní kvalifikace pouze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ, tedy způsobení škody nikoliv malé ve smyslu § 138 odstavec 1 písmeno b) TrZ a obžalovaní Ing. Štěpán K. a Ing. Jaroslav J. sice již měli způsobit vytýkaným jednáním dle skutkových zjištění nalézacího soudu značnou škodu v celkové výši 2 047 750 Kč, což však rozhodně nepřevyšuje několikanásobně hranici značné škody, jak tvrdí v odůvodnění nalézací soud, když takovou škodou se rozumí podle § 138 odstavec 1 písmeno d) TrZ škoda dosahující částky 1 000 000 Kč. Nalézací soud v odůvodnění svých rozhodnutí tak soustavně opakuje stejná pochybení a uvádí stejné nesprávnosti, což budí dojem, že ani nemá snahu se řídit pokyny odvolacího soudu a vytknuté nedostatky odstranit, nebo toho není schopen.

56. Nelze rovněž pominout, že ačkoliv odvolací soud ve svých zrušujících rozhodnutích okresnímu soudu opakovaně vytknul, že se náležitě nezabýval u obžalovaných možným zánikem trestnosti z důvodu účinné lítosti ve smyslu § 33 písmeno a) TrZ a možnou aplikací tohoto zákonného ustanovení u jednotlivých obžalovaných, přitom akcentoval, že z obsahu trestního spisu a provedených důkazů lze dovodit, že obžalovaní vrátili finanční prostředky, které měli získat vytykanou trestnou činností jako odměny za práci v dozorčí radě či představenstvu společnosti VaK Bruntál, a.s., a učinili tak dobrovolně, čímž napravili způsobený škodlivý následek, což měl nalézací soud vzít v potaz při své rozhodovací činnosti (pokud by jinak shledal, že se obžalovaní dopustili jim vytykané trestné činnosti), nalézací soud se tímto právním názorem odvolacího soudu ohledně možného užití ustanovení § 33 TrZ o účinné lítosti neřídil. Navíc v rozporu s důkazní situací tvrdí, že obžalovaní přistoupili k vrácení finančních prostředků na základě podnětu občanů v době, kdy celou věc začala šetřit Policie ČR, přestože dohody o narovnání byly uzavřené mezi společností VaK Bruntál, a.s., a jednotlivými obžalovanými řadu měsíců předtím, než došlo dne 24. 6. 2016 k zahájení úkonů trestního řízení v předmětné trestní věci a následně dne 15. 6. 2017 k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání konkrétních osob podle § 160 odstavec 1 tr.ř. Nalézací soud však důkazy svědčící o dobrovolnosti napravení škodlivého následku obžalovanými náležitě nehodnotil, nevěnoval jim dostatečnou pozornost a shora naznačeným způsobem postupoval, přestože se mu dostalo poučení, jakým způsobem nutno dle platné judikatury přistupovat k posuzování dobrovolnosti napravení škodlivého následku u spáchaných trestných činů.
57. Nadto odvolací soud zjistil, že se soud prvního stupně dopustil opět několika zjevných nesprávností v popisu skutků ve výrokové části rozsudku, kdy v textu na straně 2 rozsudku (druhý odstavec shora výroku o vině) označuje obžalovaného Ing. Jaroslava J. chybně jako Ing. Jaroslava K., dalších pochybení v textu se dopouští při uvedení jména obžalovaného Ondřeje H., kterého označil jako Ondřeje H. Taktéž je důvodně v odvoláních namítáno, že na straně 3 rozsudku pod písmenem c) a e) chybí ve skutkových větách vymezení doby, dokdy vykonávali obžalovaný Ing. Petr K. funkci starosty města Rýmařov a obžalovaný Ing. Jaroslav K. funkci místostarosty města Rýmařov, ač se jedná o podstatný údaj, neboť právě v období výkonu těchto funkcí měli pobírat v čase vymezeném v popisu skutku odměny náležející členovi představenstva či dozorčí rady neoprávněně. Dalšího pochybení se nalézací soud dopustil i v popisu skutku pod bodem 1h) výroku, kde chybně uvedl, že obžalovaný Pavel K. zastával funkci starosty obce Dolní Moravice od listopadu 2020 (což by bylo až v době po spáchání vytykané trestné činnosti), přestože dle doložených listinných důkazů tuto zastával od listopadu 2010.
58. Pochybení nalézacího soudu bylo kromě toho zjištěno rovněž v uvedené právní větě ve vztahu k obžalovaným Václavu V., Ing. Salome S., Ing. Petru K., Bohumíru K., Ing. Jaroslavu K., Ondřeji H., Ing. Václavu M., Pavlu K. a Bedřichu B., jímž bylo kladeno za vinu spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ, což předpokládá způsobení škody nikoliv malé, avšak nalézací soud z nepochopitelných důvodů ve výroku napadeného rozsudku uvedl, že způsobili činem škodu nikoliv nepatrnou, přestože v předchozích rozsudcích byla tato právní věta uvedena správně, což dle názoru odvolacího soudu svědčí mimo jiné rovněž o naprosté nesoustředěnosti nalézacího soudu při jeho rozhodovací činnosti.
59. Pokud bylo v odvolání obžalovaného Ing. Štěpána K. rovněž vytykáno, že písemné vyhotovení rozsudku neodpovídá tomu, jak byl rozsudek vyhlášen, odvolací soud zjistil přehráním zvukového záznamu o průběhu hlavního líčení ze dne 16. 9. 2021, že průběh vyhlášení rozsudku nebyl sice zcela standartní, došlo k dílčím nepřesnostem, které však byly záhy i z podnětu zúčastněných stran předsedkyní senátu ještě při vyhlásování rozsudku napraveny, tudíž v konečném důsledku byl rozsudek vyhlášen ve shodě s výrokovou částí jeho písemného vyhotovení.

60. Všechny shora uvedené skutečnosti Krajský soud v Ostravě vedly k tomu, že podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d) tr.ř. z podnětu odvolání všech obžalovaných napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 tr.ř. věc vrátil soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové, neboť napadený rozsudek je vadný, jeho skutková zjištění jsou nejasná a neúplná, nalézací soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a došlo v přezkoumávané části rozsudku k porušení trestního zákona.
61. Současně podle § 262 tr.ř. odvolací soud nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, resp. jiným samosoudcem. Důležitým důvodem pro tento výjimečný procesní postup je fakt, že samosoudkyně dosud rozhodující předmětnou trestní věc opakovaně nezajistila dodržení základních zásad trestního řízení uvedených v ustanovení § 2 odstavec 5, odstavec 6 tr.ř., zmíněných v pořadí prvním a druhém zrušujícím usnesení. Opakovaně vyhotovila ve věci rozsudek, který je nepřezkoumatelný, důkazy hodnotila nedostatečně nebo vůbec, neřídila se pokyny nadřízeného soudu a nerespektovala právní názor vyslovený v předchozích jeho rozhodnutích. Navíc se pohybovala opakovaně v určitých mantinelech úvah, které zjevně není schopna překročit a které například v případě aplikace ustanovení § 33 TrZ o účinné lítosti nemají oporu v provedených důkazech. Proto bylo nezbytné zvolit postup podle ustanovení § 262 tr.ř., a to s jediným cílem zajistit zákonné projednání a rozhodnutí této trestní věci. Odvolací soud uzavírá, že projednání věci jiným samosoudcem by mělo zabezpečit, aby v pořadí čtvrté rozhodnutí v této trestní věci vycházelo z objektivního hodnocení provedených důkazů při respektování zásad logiky, proto bude na novém samosoudci, aby striktně postupoval v souladu s ustanovením § 2 odstavec 5, odstavec 6 tr.ř. a z provedeného dokazování vyvodil odpovídající skutkové a právní závěry, které řádně ve svém rozhodnutí odůvodní.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Ostrava 30. března 2022

JUDr. Renata Gilová v. r.
předsedkyně senátu